

הלכות קרבן פסח פרק ד

א. כבר נתבאר בהלכות פסולי המקדשין, שהפסח אינו נשחט אלא לשם פסח ולשם בעליו, ואם שחטו במחשבת שנוי השם, פסול. השוחט את הפסח על בני חבורה, ואמר להם לאחר זמן, אותו הפסח ששחטתי עליכם, שלא לשמו שחטתיו אם היה נאמן להן, סומכין על דבריו; ואם לאו, שורת הדין שאינו נאמן, והרוצה להחמיר על עצמו, הרי זה משבח ויביא פסח שני.

ב. בשר הפסח שננטמא, ונודע לו קדם זריקה אף על פי שהאמורין טהורין, לא יזרק את הדם: שאין הפסח בא אלא לאכילה. ואם זרק, לא הרצה. ואם לא נודע לו עד שנזרק הדם, הרצה שהציץ מרצה על שגגת הבשר שננטמא, ואינו מרצה על הזדון. נטמאו מקצת האברים שורף את הטמאים, ואוכל את הטהורים. נטמאו האמורים, והבשר קים זורק את הדם, והבשר נאכל לערב.

ג. נטמאו הבעלים אחר שנשחט, לא יזרק את הדם; ואם זרק, לא הרצה. לפיכך חיבין בפסח שני, שאין הציץ מרצה על טמאת הגוף, אלא אם נטמא בטמאת התהום, כמו שבארנו בהלכות ביאת המקדש.

ד. הפסח שיצא מירושלים, או שננטמא בארבעה עשר ישרף מיד; נטמאו הבעלים או מתו או משכו את ידיהם, אפלו נטמאו או מתו קדם זריקת הדם מניחין אותו עד שתעבר צורתו, ואחר כך ישרף. זה הכלל: כל שפסולו בגופו, ישרף מיד; בדם או בבעלים תעבר צורתו, ואחר כך ישרף.

ה. לפיכך אם שחטו אחר שנודע שמשכו הבעלים את ידיהם או מתו, או נטמאו ונדחו לפסח שני הרי זה ישרף מיד.

ו. במה דברים אמורים שישורף אם נטמאו הבעלים, בשננטמאו כל בני חבורה; אבל אם נטמאו מקצתן, זכו טהורים בחלקם שלטמאים. אף על פי שננטמאו מקצתן אחר שהתחילו לאכל, זכו הטהורים שעדיין לא התחילו; אבל אם התחילו כלן, ונטמאו מקצתן לא זכו טהורים בחלקן שלטמאים, אלא הטהורים אוכלין חלקם, וחלק הטמאים ישרף. והוא הדין, אם מתו מקצתן.

ז. נטמא שלם או רבו שורפין אותו לפני הבירה בפני הכל, כדי לבישן עד שיזהרו בו. ושורפין אותו מעצי המערכה, כדי שלא יחשדו אותן ויאמרו, מעצי המערכה גנבו; לפיכך אם שרפוהו בקנים ובקש, ורצו לשרף משלעצמן שורפין. נטמא מעוטו, וכן הנותר שורפין אותו בחצרותיהן מעצי עצמן, אבל לא מעצי המערכה: שלא ישאירו מהן אצלם, וימעלו בהן.

ח. המפריש נקבה לפסחו, או זכר בן שתי שנים ירעה עד שיפיל בו מום וימכר, ויביא בדמיו פסח; ואם לא נפל בה מום עד שהקריב פסחו, יביא בדמים שלמים. המפריש פסחו ומת לא יביאנו בנו אחריו לשם הפסח, אלא לשם שלמים; ואם היה ממנה עם אביו עליו, יביאנו לשם פסח.

ט. במה דברים אמורים, בשמת אביו אחר חצות ארבעה עשר;

אָבֵל אַם מֵת אָבִיו קִדְּם חֲצוֹת הַיָּרֵי זֶה נִדְּחָה לְפָסַח שְׁנֵי מִפְּנֵי
שֶׁהוּא אוֹנֵן כָּמוֹ שְׂיִתְבָּאָר, וַיָּבִיא פָּסַח זֶה בַּשָּׁנִי.

י. מִי שָׁאֲבַד פָּסָחוֹ, וּמָצְאוֹ אַחֵר שֶׁהִפְרִישׁ פָּסַח אַחֵר, וְהָרִי
שְׁנִיָּהּ עוֹמְדִין יִקְרִיב אֵיזָה מֵהֵן שִׁירְצָה לְשֵׁם פָּסַח, וְהַשָּׁנִי
יִקְרַב שְׁלָמִים; מָצְאוֹ אַחֵר שֶׁשָּׁחַט פָּסָחוֹ, הָרִי זֶה יִקְרַב שְׁלָמִים.
וְכֵן אִם הַמִּיר בָּזָה הַנִּמְצָא אַחֵר שְׁחִיטָה, הָרִי תְמוּרָה זֹו תִקְרַב
שְׁלָמִים.

יא. אָבֵל אִם מָצְאוֹ קִדְּם שְׁחִיטַת זֶה שֶׁהִפְרִישׁ, הוֹאִיל וְזֶה הַנִּמְצָא
רָאוּי לְהִקְרִיבוֹ פָּסַח וְרָאוּי לְהִקְרִיבוֹ שְׁלָמִים כָּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ, אִם
הַמִּיר בָּזָה הַנִּמְצָא, בֵּין קִדְּם שְׁחִיטַת הַמִּפְרָשׁ תַּחֲתָיו בֵּין אַחֵר
שְׁחִיטָה אֵין תְּמוּרָתוֹ קִרְבָּה; אֲלֹא תִרְעָה עַד שְׁיִפֹּל בָּהּ מוֹם,
וַיָּבִיא בְדַמְיָהּ שְׁלָמִים.

יב. פָּסַח שֶׁעֲבָרָה שְׁנָתוֹ, וְשְׁלָמִים הַבָּאִים מִחֲמַת הַפָּסַח הָרִי הֵם
כְּשְׁלָמִים לְכָל דָּבָר: טְעוּנִין סְמִיכָה וְנִסְכִּים, וְתִנוּפֶת חֲזָה וְשׁוּק
מָה שָׁאֵין בֵּן בַּפָּסַח.

יג. פָּסַח שֶׁנִּתְעָרַב בְּשְׁלָמִים, יִקְרַבוּ כָּלֵן שְׁלָמִים; נִתְעָרַב בְּזִבְחִים
אַחֲרִים יָרְעוּ עַד שְׁיִפֹּל בָּהֶן מוֹם, וַיָּבִיא בְדַמִּי הַיָּפָה שֶׁבָּהֶן מִמֵּין
זֶה, וּבְדַמִּי הַיָּפָה שֶׁבָּהֶן שְׁלָמִים, וַיִּפְסִיד הַמוֹתָר מִבֵּיתוֹ כָּמוֹ
שֶׁבִּאֲרָנוּ בַּפְּסוּלִי הַמִּקְדָּשִׁין.

יד. נִתְעָרַב בְּבִכּוּרוֹת יָרְעוּ הַכֹּל עַד שְׁיִפֹּל בָּהֶן מוֹם, וַיֵּאָכְלוּ
כְּבִכּוֹר בְּעַל מוֹם. וַיָּבִיא בְּהֵמָה שֶׁהִיא יָפָה כִּיפָה שֶׁבִּתְעָרְבָתָהּ,
וַיֵּאמֶר, כָּל מָקוֹם שֶׁהוּא הַפָּסַח, תַּחּוּל קִדְּשָׁתוֹ עַל זֹו; וַיִּקְרִיבֶנָּה
שְׁלָמִים.

טו. הִפְרִישׁ פָּסָחוֹ עַד שֶׁלֹּא נִתְגַּיֵּר, וְנִתְגַּיֵּר, עַד שֶׁלֹּא נִשְׁתַּחֲרַר,
וְנִשְׁתַּחֲרַר, עַד שֶׁלֹּא הִבִּיא שְׁתֵּי שְׁעֵרוֹת, וְהִבִּיא הָרִי זֶה מִקְרִיבוֹ
לְשֵׁם פָּסַח: שָׁאֵין בְּעָלֵי חַיִּים נִדְּחִין, כָּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ בַּפְּסוּלִי
הַמִּקְדָּשִׁין.

טז. הַמִּפְרִישׁ מַעוֹת לְפָסָחוֹ, וְהוֹתִירוֹ הַמוֹתָר יָבּוֹא שְׁלָמִים.
הַמִּמָּנָה אַחֲרִים עַל פָּסָחוֹ וְעַל חֲגִיגָתוֹ הָרִי הַמַּעוֹת שִׁיקַח מֵהֵן
בְּחֻלְקָם, חֲלִין: אֵף עַל פִּי שְׁזָה הִפְרִישׁ טָלָה לְפָסָחוֹ, וְזֶה הִפְרִישׁ
מַעוֹת לְפָסָחוֹ, וְלָקַח מִמֶּנּוּ הַמַּעוֹת, וּמָנָהוּ עַל פָּסָחוֹ הָרִי הַמַּעוֹת
חֲלִין, שֶׁעַל מְנַת כֵּן הִקְדִּישׁוּ יִשְׂרָאֵל אֶת פִּסְחִיהֶן וְאֶת חֲגִיגָתָן
וְאֶת מַעוֹת פִּסְחִיהֶן וְחֲגִיגָתָן.

יז. עֲצִים שֶׁלְצֻלִּית הַפָּסַח, כַּפָּסַח; וְכֵן מִצָּה וּמָרֹר: הוֹאִיל וְהֵן
מִכְשִׁירֵי הַפָּסַח, הָרִי הֵן כַּפָּסַח. וְאִם לָקַח מִמַּעוֹת הַפָּסַח מִמִּי
שֶׁמָּנָה אוֹתָן עִמּוֹ, כְּדִי לְמַנּוֹתָן עִמּוֹ בַּמִּצָּה וּמָרֹר, אוֹ לִהְיוֹת לוֹ
חֶלֶק בְּעֲצִים שֶׁצוּלָה בָּהֶן הָרִי הַמַּעוֹת חֲלִין.